

Korčulani opet, da su to njihove zemlje. Uza sve to, što je mletačka vrhovna vlast, rješavajući te razmirice, dala jednom prigodom pravo Korčulanima, ipak je vrlo vjerojatno, da je on mnoge zemlje pojedinih osoba prisvojio na nezakonit način, i tako su te zemlje postale kneževske. Kad je zadarskim mirom g. 1358. prestala vlast porodice Zorzi nad Korčulom, prestadoše i razmirice Korčulana s njihovim knezovima, koji više nijesu bili nasljedni i nijesu se mnogo pleli u korčulanske unutrašnje prilike, zadovoljavajući se uglavnom prihodima, koji su im pripadali. Ne čuje se više o svađama između Korčulana i njihovih knezova. Tek znamo, da je g. 1388. izabran odbor od trinaest lica, koji je imao proučiti kneževa prava i ustanoviti, koje zemlje baš njemu pripadaju.¹²² Iz toga bi se moglo zaključiti, da su se ipak i tada neke zemlje smatrale prijepornima, ali stvar je u rukama samih Korčulana, koji je eto rješavaju. Sačuvalo se u notarijalnim knjigama nekoliko ugovora, što ih je knez sklopio s pojedinim osobama, kojima je davao na obrađivanje kneževske zemlje, a oni su se na uzvrat obavezali na davanje stanovitog prihoda. Posljednji je sačuvani takav ugovor iz godine 1396. Poslije prestanka vlasti Zorzija ojačala je autonomija korčulanske općine, čemu su naročito pogodovali burni događaji pri kraju XIV. i početkom XV. stoljeća. To naročito dolazi do izražaja i u tome, što domaći rektori tada često vrše funkciju kneza. Nije dakle čudo, ako su Korčulani u takvim prilikama i one kneževske zemlje počeli smatrati općinskima. Vladanje porodice Zorzi ostalo je u uspomeni Korčulana kao zlo i tiransko, pa su oni počeli držati, da su sve kneževske zemlje bile nekoć privatnih osoba, pa njima tiranski oduzete. (Možda su od svojeg gospodara Hrvoja isposlovali kakav privilegij, kojim im se priznaju te zemlje općinskima.) Dodoše stoga na misao, da se te zemlje, nekoć kneževske a sada općinske, razdijele među pojedine osobe, da bi se tako po njihovu mišljenju popravila nepravda nekoć nanesena. U tom smislu korčulansko veliko vijeće stvori zaključak 16. prosinca 1409., da se ta zemljišta razdijele između građana i ostalih korčulanskih stanovnika, plemića i pučana, te je u tu svrhu izabran odbor od dvanaest plemića, da razdijeli zemlju. Odbor je radio čitavu godinu dana na tom poslu, mogli bismo reći, na toj agrarnoj reformi svoje vrste. 8. siječnja 1411. predložio je on razdiobu, koja je zabilježena u računskim knjigama korčulanskog arhiva u Zadru. Akt o razdiobi počinje svečanim

¹²² Vidi o tom sudbenu knjigu od g. 1388.